

РЕШЕНИЕ

№ 16065

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2485** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на И. К./ I. К., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] в [населено място], Р. Т., против отказ за издаване на виза от 07.02.2025г., издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т..
Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Счита, че мотивите на органа са неясни и че е представил доказателства за наличието на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. В допълнителна молба от 14.04.2025г. заявява, че със заявлението е представил всички изискуеми и относими писмени доказателства, че издаденият отказ го лишава от право да кандидатства за разрешение за продължително пребиваване, тъй като желанието му е трайно да се установи в Б.. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото на личен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т.. Претендира разноски.
Ответникът, завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Не претендира присъждане на разноски.
Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:
Със заявление за издаване на виза тип D от 31.01.2024г. (л.108 и сл.) жалбоподателят И. К./ I. К.,

гражданин на Р. Т., [дата на раждане] в [населено място], Р. Т. е подал до Консулската канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Като цел на пътуването е посочено - пребиваване, а като настояща професия - пенсионер. В приложената по делото от ответника извадка от Визовата информационна система (л.44 и сл.) се установява, че исканата виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е с цел на пътуването - "пенсионери" - чл. 24, ал.1, т.10 ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Р. Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение за размера на получаваната от него пенсия, издадено от НОИ на Р. Т.; договор за наем от 07.10.2024г.; нотариално заверена декларация от наемодателя, че предоставя на турския гражданин адрес на пребиваване в [населено място]; копие от личната карта на наемодателя; удостоверение от Търговска банка Д АД за открита банкова сметка на И. К.; свидетелство за съдимост на чужденеца; документ за гражданско състояние от околийско управление "Ехзадесллер, Р. Т.;

На 07.02.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: „при проверка се установява, че с посочените доказателства може да разполага още едно лице, упълномощено от апликанта”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под IST24017612V от 09.07.2024г.

С писмо рег. № М-3843/25.03.2025г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция "Национална сигурност" - [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

От Дирекция „Миграция" МВР с писмо рег. № 536400- 27418 от 22.03.2025г. на зам.-директора на дирекция "Миграция" МВР е изпратена справка УРИ 272р-2757/ 30.01.2025г. от вид директор на ОДМВР Х. и докладна записка УРИ 272р 31278 / 18.12.2024г., според които апликантът няма осигурена издръжка в страната. В хода на проверката е установено, че представения документ с налични парични средства не може да бъде приет поради факта, че с тях неограничено във времето и без условности разполага и още едно лице - И. Й. П., на която чуждият гражданин е предоставил нотариално заверено пълномощно с рег. № 19294 от 05.08.2024г., заверено от нотариус с рег. № 709 на Нотариалната камара. Направено е предложение да се откаже издаването на виза вид D на основание чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, тъй като няма осигурена издръжка в страната. При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните

правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 18.02.2025г. чрез лицензиран пощенски оператор от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК след получаване на отказа за издаване на виза на 07.02.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в молбата на жалбоподателя от 14.04.2025г.,

той желае да се установи в Б.. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 315/04.11.2024г на генералния консул в Генералното консулство Р. Б. в [населено място], Р. Т..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Р. Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Р. Б. и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Р. Б.. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Р. Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представеното със заявлението удостоверение от турския НОИ. Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визириани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот от 07.10.2024 г., декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, удостоверение за пенсия, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния

орган, нито от ДАНС или Дирекция “Миграция”. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Установено е, че И. К./ I. К. е пенсионер и получава пенсия в размер на 156682,04 турски лири и на това основание спрямо него е приложима нормата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, което основание е посочено във Визовата информационна система. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване. Като фактическо основание за отказ е посочено, че още едно лице може да разполага с банковата му сметка, което може да е основание за извод за липса на доказани средства за издръжка, което обаче не е посочено изрично, нито като фактическо нито като правно основание.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че “с посочените доказателства за средства може да разполага още едно лице, което е упълномощено от апликанта”. Така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Ако се визиращ фактът, че друго лице е упълномощено да разполага с банковата сметка на жалбоподателя, то както е посочено и в предложението от директора на ОДМВР Х., то отказът е следвало да бъде на основание чл. 10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, съгласно който се отказва издаването на виза, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане.

Констатираното противоречие в мотивите на административния акт е съществено и на практика се приравнява на липса на мотиви, тъй като препятства апликантът да разбере причините за отказ и да организира защитата си, а съдът да извърши проверка на законосъобразността на акта.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноски в размер на 510 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. К./ I. К., гражданин на Р. Т., отказ за издаване на виза от 07.02.2025г., издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т..

ВРЪЩА преписката на завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Р. Б. в [населено място], Р. Т. за ново произнасяне по заявлението на И. К./ I. К. от 31.10.2025г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на И. К./ I. К., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] , разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: